

† IOAN,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,  
ARHIEPISCOP AL COVASNEI ȘI HARGHITEI

*Iubitului nostru cler, cinului monahal  
și drept-credincioșilor creștini,  
har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl,  
iar de la noi, părintească binecuvântare!*

*„Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu  
și crede în Cel Care M-a trimis are viață veșnică  
și la judecată nu va veni,  
ci s-a mutat din moarte la viață” (In 5, 24).*

*Iubiți fii duhovnicești,*

Să mulțumim Bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit și în acest an să străbatem zilele Postului Mare și să prăznuim slăvita Înviere a Domnului nostru Iisus Hristos.

Este sărbătoarea bucuriei care a cuprins toate marginile pământului; în univers se deschide o nouă eră – Era Învierii.

Toate s-au umplut de bucurie, în cer și pe pământ; până și-n adâncul iadului a pătruns vestea Învierii lui Hristos – învierea noastră.

Acum, Tatăl a deschis ușile Raiului ca să vină pe brațul Său toți cei ce au stat până azi în umbra morții.

Până astăzi, fiii Săi trăiau departe de El, în adâncă robie. Pentru această zi, Tatăl a pregătit pentru fiii Săi o mare Cină, Mielul de jertfă fiind Fiul Său Cel Unul-Născut, întrupat la plinirea vremii din Fecioara Maria.

ÎPS Ioan

De azi, Tatăl nostru cel Ceresc nu mai este trist, căci fiii Săi s-au întors acasă, la sânul Său cel părintesc.

A sosit ziua întoarcerii noastre din timp în veșnicie, de la durere la fericire; de aceea revenim în fiecare duminică la sfânta biserică: să ne întoarcem la Tatăl nostru cel Ceresc.

Când Hristos murea pe Cruce, noi intram în veșnicie și atunci am câștigat dreptul la fericire.

Prăznuim azi Paștele (ebr. Pesach), sărbătoare divină, cuvânt ce înseamnă, în graiul nostru românesc, „trecere”; cuvântul exprimă o stare dinamică, nu implică și o stare de oprire, căci omul este mereu în trecere și se apropie tot mai mult de slava lui Dumnezeu.

În Rai nu se odihnește, ci omul este într-o veșnică trecere, într-un veșnic Paște spre Dumnezeu. Atât omul, cât și îngerii lui Dumnezeu trăiesc un veșnic Paște, adică o veșnică bucurie ce o dobândesc apropiindu-se de slava Sfintei Treimi – iubirea desăvârșită.

Acest praznic împărătesc își are sorgintea în trecerea de la moarte la viață a Domnului nostru Iisus Hristos.

Azi prăznuim Paștele Domnului, dar paștile noastre, ale omului, când sunt, când încep ele?

Iubiți frați, paștile noastre încep la Botez și de atunci, creștinul botezat în numele Sfintei Treimi-Dumnezeu trăiește un paște, trecând prin această viață pământească spre Cer, spre Împărăția bucuriei lui Dumnezeu.

Hristos ne-a lăsat și nouă din bucuria praznicului Său – Paștele Domnului.

Viața noastră este o permanentă trecere, un permanent paște, dar spre ce trecem, spre ce ne îndreptăm, spre Rai sau spre adâncul iadului?! Trăim noi în fiecare zi bucuria trecerii spre Hristos Domnul?!

Iubiți frați, încă se trece spre Dumnezeu, încă poarta Raiului este deschisă, încă Tatăl are brațele deschise și pentru tine; nu te opri din marea trecere, din paștele tău spre Dumnezeu!

Frați creștini, spunem mereu că a trecut viața ca un vis. Viața însă nu este un vis, ci o trăire în Hristos.

Trecem din viața aceasta la o realitate absolut nouă. Învierea Domnului este o noutate absolută în opera de mântuire a omului, a creației Sale.

Implicațiile Învierii Domnului în creație sunt majore, restaurând tot ce era căzut. Ne aducem aminte acum, în această noapte pascală, de „omorârea morții, sfărâmarea iadului și începutul altei vieți – veșnice”.

Prăznuim biruința lui Hristos asupra morții; de azi, viața nu va mai putea fi învinsă de moarte.

Când l-a creat Dumnezeu pe om, a sădit în el sămânța vieții veșnice.

Adam n-a murit niciodată, ci doar păcatul a despăcat în două țărâna de suflet. În adânc, el suspina după acea zi de Paște, să poată trece din adâncul durerii în adâncul cel de sus al bucuriei, pe brațul cel iertător și iubitor al Tatălui Ceresc.

Ferice de omul care, în paștele lui, nu va trece prin adâncul durerii și al suspinelor!

Să ne lăsăm, fraților, trecuți de Hristos la Tatăl, să umblăm mereu pe cărarea pe care umblă și El, cărarea Bisericii, pe care a întemeiat-o pe Crucea Golgotei. Cărarea Bisericii lui Hristos este cărarea jertfei, care pentru unii dintre creștini, a însemnat batjocură, chinuri, umilințe, închisori. Prin aceste locuri și stări a trecut și Hristos, dar nu le-a blestemat, ci le-a binecuvântat; a binecuvântat și a mângâiat chiar și când era pe Cruce.

Întrebați-i pe cei ce au petrecut Paștele în închisori, cum a trecut și pe la ei Hristos.

El știe și drumul bisericii și al temniței. El trece întâi prin temniță și apoi vine să Se jertfească pe altarul bisericii străbune.

Înțeleptul Solomon spune: „Dumnezeu nu a făcut moartea și nu Se bucură de pieirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață” (Sol 1, 13-14).

Dumnezeu nu a creat moartea, ci este „plata păcatului” (Rm 6, 23).

Cum să creeze Dumnezeu o entitate care să-I distrugă creația bucuriei Sale?!

Moartea este o eroare a vieții omului. Învierea – o biruință a Vieții asupra morții purtată de Hristos pe Cruce.

Nu un mormânt hipogeic este casa veșniciei omului.

Moartea este atee, este străină de Dumnezeu. Cum timpul nu poate ucide eternitatea, tot așa n-a lăsat Dumnezeu ca moartea să pună stăpânire veșnică pe om.

După Învierea lui Hristos, moartea nu-l mai pune pe om în lanțuri, ci îi deschide ușa spre marea trecere, spre veșnica trecere spre veșnicul paște al omului, spre contemplarea și părtășia din desăvârșita iubire a Preasfintei Treimi.

#### *Iubiți frați și surori,*

Știința caută azi – și bine face – să vindece cele mai grele suferințe ale omului; binecuvântată să fie sudoarea frunții celor ce se ostenesc!

Unii se gândesc cum să facă să-l înveșnicească pe om, aici, pe pământ.

Însă, aflăm din Sfânta Scriptură, după cuvântul psalmistului, că viața omului pe pământ este de șaptezeci, optzeci de ani și ce este mai mult, este osteneală și durere (cf. Ps 89, 10-11).

Oare ar fi bine să înveșnicim noi o lume căzută, să înveșnicim păcatul, să eternizăm căderea?! Să înveșnicim ura, uciderea?!

Oare acestea sunt valorile veșniciei?! Acestea au fost, oare, aduse de Hristos în lume?!

ÎPS Ioan

Dacă un vultur este ținut mult în cușcă, uită să zboare; așa este și omul care este ținut mult timp de păcat, sufletul său nu mai poate zbura spre înaltul cerului.

Hristos este „*Calea, Adevărul și Viața*” (In 14, 6), adică El ne trece prin această viață pe Calea cea adevărată și ne duce la Viața veșnică, „*în casa Tatălui*” (cf. In 14, 2).

Cercetați-i și-i vindecați pe cei bolnavi, dar nu-i trimiteți apoi în cenușa morții, nu-i ardeți, căci florile nu se ard!

Dumnezeu a sădit în noi darul nemuririi; florile Raiului nu se ofilesc niciodată.

Omul, după Învierea lui Hristos, nu mai trăiește prezența absenței nemuririi, ci prezența paștelui său împreună cu Hristos Domnul.

Trecem prin această lume cu credință și nădejde și ne împărtășim mereu din iubirea lui Dumnezeu. Credința și nădejdea sunt aripile omului, iar hrana lui este iubirea lui Dumnezeu, este Sângele lui Hristos vărsat pe Crucea Golgotei.

Cel ce se hrănește cu iubire nu va mai muri. Iată care este darul nemuririi – Hristos – pe Care Tatăl ni L-a dat în dar; L-a primit întâi Maica Domnului și apoi S-a dat pe Sine jertfindu-Se ca să ne împăce cu Tatăl. Ni L-a dat hrană cerească ca să trăim ca cei din ceruri, în sfințenie și laudând pe Dumnezeu.

Pâinea cerească, pâinea vieții, este Hristos; crede că, împărtășindu-te, nu vei mai muri, ci vei trece de la moarte la viață.

Ne-ai zidit, Doamne, spre nemurire, dă-ne pâinea și apa vieții, apa cea vie, să ne putem petrece paștile vieții noastre întru bucuria Duhului Sfânt!

Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, în capitolul 20, consemnează cuvintele Mântuitorului Hristos, cuvinte care ar trebui să ne dea mult de gândit, căci vedem azi, în jurul nostru, tot mai multe cazuri de sinucidere.

Zice Hristos Domnul: „Și cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acesta și învierea cea din morți (...) nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” (Lc 20, 35-36).

Iată la ce stare ne ridică Hristos prin Învierea Sa – la starea de fii ai Învierii care nu mai pot muri.

Iubite frate creștine, nu te sinucide, nu ucide, căci nu poți muri! În tine a sădit Dumnezeu sămânța nemuririi și ți-a dat harul de a deveni fiu al Învierii și nu al morții, după cum ne spune Hristos: „Dumnezeu nu este al morților, ci al viilor, căci toți trăiesc în El.” (Lc 20, 38).

O, Părintele luminilor, o, Fiule, Lumină din Lumină, o, Duhule Sfinte, Domnul de viață Făcătorul, Treime Sfântă, nu seca izvorul cel dătător de viață la care l-ai chemat pe om să se adape din el ca să nu mai moară niciodată, ci să fie viu și să rămână întru veșnicie fiu al Învierii!

Doamne, știm că părinții le lasă fiilor o moștenire. Noi, oare, ce vom moșteni?!

Fraților, de acum nu suntem moștenitorii lui Adam, protopărintele nostru prin care a venit moartea, ci ai Noului Adam – Hristos cel înviat – Care, din robii ai păcatului și ai morții, ne-a înfiat, făcându-ne fii ai Învierii. Moștenirea pe care ne-a lăsat-o Hristos – Noul Adam – este Învierea.

*Iubiți frați și surori în Domnul,*

Am văzut cu toții momentul când, în această săptămână a Patimilor Domnului, preotul scoate, din Sfântul Altar, Sfânta Cruce și o așează spre închinare în mijlocul bisericii.

Acest moment m-a mișcat din fragedă pruncie; parcă-L vedeam pe Hristos ducându-Și Crucea spre Golgota. Am privit atent la tot ce era pe Cruce: Hristos răstignit și deasupra sfântului și dumnezeiescului Său cap încununat cu spini scria sfântul Său nume și sfânta Sa vină: „Iisus Nazarineanul, Regele iudeilor – INRI”.

Și m-am uitat și pe cealaltă față a Crucii, să văd acolo ce era scris și am văzut că erau scrise foarte multe nume. Brațele Crucii erau pline de nume și am zis: Oare sunt numele celor care au donat această cruce bisericii? Dar am văzut că undeva, jos, pe brațul Crucii, era trecut și numele meu și atunci am cugetat o clipă și am zis: Eu n-am dat această cruce bisericii, de ce este scris aici și numele meu? Însă atunci mi-am dat seama că numele care erau scrise pe Cruce erau ale celor pentru care S-a răstignit Hristos; adică și pentru mine.

Doamne, deși mult am greșit, nu șterge numele meu de pe Crucea Ta!

Iubite frate creștine, mergi și caută-ți și tu numele pe Crucea lui Hristos și sunt sigur că-l vei găsi. El S-a jertfit și pentru tine, ca să te facă și pe tine un fiu al Învierii.

Pentru noi, o, iubiților, Cel necuprins de ceruri S-a lăsat să fie cuprins de o Cruce!

El încape și într-un potir, așteptându-te să vii să te împărtășești din bucuria suferinței Lui pentru tine.

Priviți la troițele de la marginile drumurilor, cum stă acolo Hristos răstignit pe Cruce ca într-un potir.

Crucea este potirul în care stă Hristos și azi, pentru mine și pentru tine; de aceea noi, creștinii ortodocși, Îl preaslăvim pe Cel din potir și cinștim și potirul, adică Sfânta Cruce.

Sfânta Cruce este mantia cu care L-am îmbrăcat noi pe Hristos, mantie împletită din păcatele unei lumi întregi, mantie ce n-a fost împodobită cu flori, ci cu păcatele noastre.

Crucea este scutul cu care S-a apărat Hristos de ai Săi.

Crucea este cetatea în care Hristos a scăpat de moarte pe fiii Învierii.

Crucea este sabia cu care Hristos a omorât moartea și cu ea a tăiat legăturile porților iadului.

ÎPS Ioan

Crucea este ancora pe care Hristos a aruncat-o în iad.

Crucea este scara pe care Hristos a coborât la iad și tot ea este scara pe care ne-a trecut pe noi din această lume în Împărăția Tatălui.

*Iubiți fi duhovnicești,*

În calendarul nostru creștin ortodox, azi este consemnat praznicul Învierii Domnului.

În calendarul laic sunt consemnate un număr și o zi, adică o evoluție temporară a vieții, însă în calendarul nostru liturgic, azi este consemnată trecerea de la văzut la nevăzut, de la o realitate efemeră la o taină, de la temporalitate la veșnicie; cu praznicul de azi începe anul veșniciei.

Cum va fi acest an al veșniciei?!

O iremediabilă tristețe pentru omul care va pleca din această lume neîmpăcat cu Dumnezeu și o copleșitoare bucurie cerească pentru omul a cărui viață a fost un paște al jertfei și al împreună-lucrării cu Dumnezeu.

O, fraților, de ce suntem atât de singuri într-o lume cu șapte miliarde de oameni?!

Hristos ne așteaptă să fim împreună-lucrători cu El, să-i căutăm pe cei căzuți în necazuri și boli, căci singurătatea lor este foarte apăsătoare.

Iubite frate, cel ce ești singur în casa ta, părăsit de ai tăi, de vei vedea că eu, păcătosul, nu-ți trec pragul casei, nu deznădăjdui, că, unde nu ajung eu, vine neobositul Hristos.

El nu te lasă niciodată singur, căci iubirea Lui fără margini nu Și-o revarsă în loc pustiu, ci în inimile oamenilor.

De multe ori zici: Stau la masă singur și-mi ud bucata de pâine cu lacrimile mele.

Nu, nu ești singur, Hristos stă cu tine. El este oaspetele tău, Oaspete Ceresc.

Ce mare cinste să-L ai pe Hristos la săraca ta cină, căci Hristos nu stă niciodată singur la Cină.

Hristos îți grăiește într-o limbă fără cuvinte, îți grăiește din iubire, căci iubirea este o limbă fără cuvinte.

Fraților, ne plâng azi și fântânile; oare ne-a părăsit Dumnezeu?

Doamne, mai varsă o lacrimă în fântâna neamului nostru, să nu pierim în seceta ne iubirii aproapelui nostru!

Știm însă cât de puternică este legătura iubirii dintre Dumnezeu și om; aceasta n-a putut s-o rupă nici chiar păcatul omului.

Lui Hristos, pe Cruce, nu I-a bătut cuie în palmă un înger, ci un om. Hristos n-a fost răstignit pe Cruce de îngeri, ci de oameni; de aceea Învierea este o bucurie tragică. Cuiele nu L-au oprit pe Hristos să-i iubească nici pe cei din iad.

Urâți iadul, dar iubiți-i și pe cei din el.

Dumnezeu nu dorește să ne exileze dincolo de univers, ci dorește să ne exileze în iubirea Sa.

Hristos nu devine, prin răstignirea Sa, un erou al istoriei. El nu este eroul de pe Golgota, El este Dumnezeu Atotputernic, Cel Ce câștigă orice bătălie în univers. Oricine se luptă cu Dumnezeu va pierde.

O viață fără Cruce este ca o corabie fără cârmă.

Hristos S-a jertfit pe Golgota și pentru tâlhar, S-a jertfit și pentru mine, și pentru tine.

Hristos a murit sub povara Crucii, omul moare azi sub povara libertății.

Timpul se teme de piramide, însă omul învinge timpul prin Învierea lui Hristos.

*Cinstiți părinți, cuvioase maici, iubiți frați  
și surori din Eparhia Munților;*

Bucuria Domnului nostru Iisus Hristos care ne-a cuprins pe cei ce suntem acum în sfânta biserică, aceasta să-i cuprindă și pe toți din familiile fraților voastre, pe cei bolnavi și pe cei din închisori.

Vă doresc, cu părintească dragoste, să petreceți în pace, cu sănătate și desăvârșită bucurie Praznicul Sfințelor Paști.

Doamne, eu am rămas sigur și n-am mormânt, dar, rogu-mă Ție, îngroapă-mă și pe mine, robul Țău – Ioan – în Înviere!

Și acum, la sfârșitul acestei scrisori pastorale, vă salut cu salutare sfântă:

*Bucurați-vă!  
Hristos a înviat!*

*Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,*

† IOAN,

**Arhiepiscop**

Data în reședința noastră Episcopală din Miercurea Ciuc, la 15 aprilie 2012.